

Helejte úplně jak přes kopírák to bylo hnedle druhý den, co byl ten výcvikáč se srncím a co jsme na louky zase vyšli.

I s tou Taliprdovou a jejím postojem ke světu, je to pořád stejný. Já vím, že si furt stěžuju na něco, co vlastně tak hrozný není, ale když mně je to tak líto, tohleto. Leckdy se skutečně vnitřně nastavím na ten její mód, že nikoho a nic nechce a akceptuju to, bez toho, aby mě to žralo - což bylo doopravdy právě tenhle den. Ale jindy mě to fakt žere. A to i přes to, že mám doma psů dostatek a venku ruce momentálně svázaný tou štopkou. Tož jsem to pro dnešek nechala plavat úplně, jen si jí prostě monitorovala. Víc nebylo naštěstí potřeba, držela se při nás, jen nás zkrátka nechtěla.

Jsem moc ráda, že značnou část cesty si může Bubrdle pobíhat bezvodítkově a že se hezky, fakt hezky vrátí a i akceptuje, když jí je něčeho řečeno. Zase jsme šli podmínutou loukou za Domečkem a zasejc událi zastávku na fedrování se jablíčkama. Ty žlutý mají fšící moc rádi a Bubrdlína obzvláště. Jsou totiž malý a dobře se jí koušou. A stejně tak, jako den před tím, jsem si je všechny zase ve špičce louky posadila a šla kousek napřed. Rumíček s Tali tohle už znají a mají to zaběhaný, teď jen to nahrát na harddisk ešče paní důchodkyni. Stejně jako to, že nebude, fakt nebude bufetit toho mrtvého srnce, je to už vyschlý torzo - lebka s parohy, kus kůže, kus nohy, kus páteře, ale u každého toho kousku nutno postarší vižlí dámě zdůraznit, že FUJ TY PRASE. Musím to takhle říct 4x na malém úseku cesty, takže vypadám, jak zadržnutej gramofón □ .

Opět jsme seběhli podél pastvin k vojtěšce a loukám. A tam jsem, jako vždy tu svižnou lovkyni přicvakla na štopku, kterážto hnízdí v batůžku. Bubrdle si metelila svoje FPŘÉÉÉD a UŽ SE VRACIM! Tali se mrcasila kolem nás a já měla tak volný nohy na čutání balonku pro Rumíčka. Ani jsem pro dnešek nic jiného nechtěla podnikat, jen tak prostě jít a být, stavět se na kraji lesa pro nějaký dříví do batůžku a pak šup domů.

Leč..... jak jsem tak koukala na Bubrdli, kterážto si rekognoskovala terén, bylo mi jasné, že se jen tak asi flákat nebudeme. Tož jsem vyhlížela taky. A jo, byly tam zase, holky naše. Ale na takovou vzdálenost, že je Bubrdlína nějak neregistrovala či, jí to bylo šumáček. Srnky oběhly remízek a zamířily v les. Tak jsme šli k tomu remízku taky, že si to tam pročuchají a já si aspoň potrénuju s nimi pozornost na teplé stopě.

Jo, teplé stopě, prdlajz. Úplně stejně jako den předtím BUM! srna hópila skorem před nás. A Bubi zase zareagovala suprovitánsky. A dokonce se sama na mě podívala!!! Toooo je bomba! Poslechla, že nemá běžet, že se má zastavit a aniž by natáhla štopku, pádila si nadšeně po potvrzení, že je to tak mocinky moc dobře, pro odměnu. Co pro odměnu, pro plný hrstě odměn, drbáníčka a chválení. Rumíček se přidal, protože on přece vůbec byl vzorovanej, Taliprtce jsme byli ukradení. O pár kroků později ale spolu s Rumíčkem značila, že remízek ještě zdaleka není prázdný. Nikdo z nich nešel dovnitř, to nedovoluju ani náhodou, na to máme ten povel ven. Aby zvěř mohla buď zůstat, a nebo vyběhnout druhou stranou, abychom ji netlačili. No tak vyběhla zase přímo směr k nám. A pak se dokonce zastavila a koukala na nás /myslím, že to bude ta stejná, co den před tím/. Dala mi tak luxusní příležitost s Bubiškou pracovat.

Měla jsem fakt hroznou radost a radovala jsem se do všech stran, stejně jako Bubrdlína. Helejte, já bych byla tak šťastlivá, kdyby se to podařilo ji naučit, že bychom za těma zvířatama chodili, hezky na pohodu, pozorovali je a svačili u toho. Toooo by byla krása, moc veliká krása. Nu uvidíme. Že jo. Práce je před námi ještě hodně moc.

Aby nepracovali jen ohaříci, zamířila jsem od remízku na kraj lesa - očíhla si přitom dva křemeňáčky, který jsem se rozhodla tam ještě nechat, aby mi poporostli a šla si nacpat batůžek polínkami z buku, který se tam v akurátních velikostech válí - ne že by je tam měl někdo uložený, to ne ☐ . Já nekradu, ale prostě jsou tam různě pohozený, ulomený kusy větví a když dobře vyberu, nebudu muset řezat buď vůbec a šupnu to jen do kamen, a nebo max. říznu jednou. A k tomu jsem si tam našla pěknou ulomenou řádnou větev s takovým akorát špalíčkem na konci. Původně jsem ji chtěla použít jako hůl, pak jsem si ji ale hodila na rameno, jako strejda Šwarcenégrů tu kládu ve filmu Komando ☐ ☐ a za ten špalíček navlíkla poutko od štopky! Geniální. A mohlo se jít. Před tím ovšem muselo ještě přijít trocha toho čucháníčka a to už se k nám připojila i Tali, a čutání s balonkem, aby byl i Rumoušek saturován.

Bylo hezky, krásnej podvečír, nebylo kam pospíchat. Jen teda ta větev trošku tlačila, stejně jako naducanej batůžek. Ale co, to vydržim. Však dojdeme domů, tam to shodím a půjdu s ohaříkama pěkně do tepla.

☐ ☐ ☐ ☐

Jo...., domů do tepla.... ☐ ☐ jehehéé. Prtky tak leda. Když jsme dom dorazili - Bubišková od pastvin zase hezky bez vodítka a v úvoze zase hezky se scénkou zaseknutýho gramofonu s textem FUJ TY PRASE - tak dům dokořán a Brtník tam pořádal přípravu na Ramštajní koncert a lítal tam s plamenometem. Neb dílo s izolováním se nedařilo dle jeho představ a já ho tam pak i slyšela špačkovat. Nejsem ráda, když musí špačkovat. Páč on je klidnej pán, nechytá na první dobrou jako někdo, na koho si nebudeme vůbec ukazovat, že jo. Takže když už právě špačkuje, je to zlý. Pro něj. A já jsem nešťastná, že mu nemožu pomoc.

Takže jsem ohaříky stáhla zase zpátky od dveří a šli jsme se ještě věnovat nějakýmu tomu cvičení. Usedání u branky není nikdá dost, tak jsme se věnovali tomu. A dost dlouho. Pak už padla tma. Tak jsme se šli projít k domu sousedů. Pak už padla i zima. Tak jsem vzala ohaříky a příšlýho Mousese do garáže. Tam to bylo o chlup lepší. I proto, že tam bylo obžerstvení. Pro mě pitíčko a pro ohaříky psí suchárky. Tož jsme měli na chvíli zase zábavu a v tichosti jsme čekali, až budeme vyzváni. Když na to došlo, šla jsem obratem vařit večeři pro nás a připravovat krmi pro zvířectvo. Byla totiž už pokročilá hodina. Už, aby ta předsíň a betonování, aby to bylo za námi.